

roepen en uitzenden van zijn profeten zich voegde naar de opkomende behoefte. Daar het nu vast stond, dat Ezechiël juist in een sterk Oosters gekleurde periode zou moeten optreden, laat het zich uitnemend verstaan, dat aan Ezechiël reeds in zijn geboorte en in zijn geslacht zulk een aanleg was gegeven, dat hij als vanzelf in de verbeeldende voorstelling zou inleven, en rijk in taal zou zijn, om die rijke wereld van wat zich in zijn verbeelding aan hem vertoonde, te doen uitschitteren. Zoo voegt zich derhalve alles saam, om ons te doen verstaan, vanwaar het kwam, dat Ezechiël ten deze zoo sterk b.v. van Jesaja verschilde. Jesaja leefde in een omgeving en in een periode, toen het oud-Israëlitische nog den bovontoon behield, Ezechiël, die daarentegen ver in het Oosten zijn profetische kracht moest oefenen, uitte zich en sprak zoals 't moest in het Oosten, om in het Oosten zijn volle uitwerking te doen.

Nog een laatste iets, doch van niet minder gewicht, komt hierbij. Met Jeruzalems verwoesting was het voor de speciaal-Israëlitische toestanden gedaan. Gelijik boven reeds is aangegeven, trad van nu af het geestelijke in de openbaring meer naar voren, en het nationale meer terug. Dit was niet slechts een gevolg en uitvloeisel van den loop der historie, maar het was strikte eisch van de Openbaring. Die Openbaring toch moest een tijdlang, als de door in het ei, geheel in het Israëlitische kader bevangen blijven, maar de bestemming ervan was en bleef toch, dat de schaal van het ei ten leste bersten zou, en het levende kuiken er uit voort zou komen. Dat levende wezen nu was hier de geestelijke openbaring die in Christus, niet slechts voor Israël, maar voor heel de Kerk zou voortkomen. Israël verloor, bij het ingaan der vijfde eeuw voor Christus, niet alleen zijn zelfstandig staatsbestaan, maar ook zijn dominerend karakter voor alle geloovigen. O, zeer zeker, de Joden zouden uit de ballingschap terug keeren, Jeruzalem zou weer muur en wal en poort erlangen, en op Sion zou weer een tempel verrijzen, maar dit alles zou slechts een zeer voorbijgaand karakter dragen. Een eigen land, een zelfstandige staat, een rijk niet eigen Souvereiniteit werd Israël niet meer toebedeeld. De theocratie, gelijk ze in David was opgekomen, zou formeel niet worden voortgezet. Israël verdween uit de rij der staten en rijken. Alleen als volk bleef het, maar dat volk zó straks voor goed aan de heerschappij in allerlei land onderworpen worden. In het eind zou, ja, een herleving van Israël volgen, maar gaat men op den wortel van het wezen terug, dan is Davids groote Zoon, die straks de heerschappij zal aanvaarden, niet de zoon van Israël, maar de Zoon des menschen. Israëls roeping was om de redding niet van de Abrahamieten alleen, maar van heel de wereld voor te bereiden. Daartoe nu moest de heilsweg buiten Israëls grenzen kunnen loopen. En dit nu is de geestelijke openbaring die in Bethlehems kribbe aan de wereld geschonken is.

Juist dit geestelijke, niet alleen in het toezien, maar ook in den vorm, kon alleen in visioen geopenbaard worden. Het hemelsche staat te hoog om zich niet met een eigen taal aan ons, kinderen der menschen, te openbaren. De apostel Paulus, straks in den hemel visionair opgetrokken, zal in zijn visioen wel een hemelsche taal te beluisteren krijgen, maar die hemelsche taal kon hij niet in menschelelijke taal weergeven. En zoo nu ook was het hier. Toen niet Ezechiël de openbaring van het geestelijke niet Israëlitisch bleef, maar in algemeen menschelelijke openbaring overging, moest ze wel ten deele van het aardsche en nationaal foudsche worden losgemaakt, om zich op te heffen tot de hemelsche voorstelling. En nu is Ezechiël het instrument geweest, waarvan God de Heere zich bediend heeft, om ook dit hemelsche en geestelijke, voor wat den vorm betreft, in de Openbaring te doen invloeden. In Ezechiëls vorm van zich te uiten, en ons de Openbaring ons te brengen, lag een sprake der toekomst.

Dr. A. K.

„In hun hart grijpen“.

Opdat ik het huis Israels in hun hart grijpe, dewijl zij allen door hunne dregeloden van Mij vervreemd zijn.

Ezechiël 14 : 5.

Sterk spreekt reeds in het Oude Verbond het getuigenis der Schrift tegen alle voorstelling, alsof wat te komen staat, afhangt van ons verstand, van ons denken, van onze geleerdheid en van onze wijsheid.

Niet in ons hoofd, maar in ons hart ligt de beslissing.

Wat zijn ondergang tegemoet gaat, is het Koninkrijk der wereld, en wat straks komen moet, om eeuwiglijk te blijven, is het Koninkrijk Gods. Maar juist in dit Koninkrijk Gods heeft de Christus het zoo stelliglijk aan Nicodemus betuigd, dat een kind des menschen dit Koninkrijk Gods zelfs niet zien kan, tenzij hij vooral wedergeboren zij uit water en Geest.

En om wel te doen verstaan, dat hierbij niet enkel bedoeld wordt op het recht verstaan van de geheimenissen van het Koninkrijk Gods, maar wel waarlijk ook op het deelgenootschap eraan, liet Jezus er straks met een dubbel „Voorwaarde“ onmiddellijk op volgen, dat wie niet in zijn hart werd omgezet, ook in dit Koninkrijk Gods nooit en nimmer zou kunnen ingaan. Zoo duidelijk toch staat het in Joh. 3 : 5 : „Voorwaarde, voorwaarde zeg ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan“. Niet uit de kennis komt het leven, maar uit het leven de kennis. Hoort 't maar bij Jeremia : „Ik zal mijn wet in hun hart schrijven, en dan zullen zij mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe“.

Altoos dus eerst op 't hart, en eerst daarna op het hoofd komt 't aan. Heel het Nieuwe

Testament door spreekt 't steeds die tegenstelling toe. Niet vele geleerden, niet vele edelen, niet vele wijzen, maar op het dwaze der wereld, en op het zwakke der wereld en op het onechte der wereld komt het aan. Wat in de wereld veracht is (zie I Cor. 1 : 28) heeft God uiterverhooren. Ja sterker nog, heiligen niet is, zoo staat er letterlijk, opdat Hij heiligen iets is, beschamen zouden.

En geheel ditzelfde nu betuigde Jehova reeds in de dagen van ouds aan Ezechiël, toen hij in Chaldaea gevangen zat. Ook daar toch heette het zoo aangrijpend ernstig : „Ik zal het huis Israels in hun hart grijpen“.

Vat dit sterke woord nu niet eenzijdig op door het alleen van de wedergeboorte te verstaan. Bij Ezechiël heeft dit grijpen in het hart twee kanten. Het zal een grijpen in 't hart ten verdere zijn voor wie, gelijk 't daar heet, zijn dregeloden blijft nahaken. Diens hart ten leste geheel aan Satan worden toebeschikt, zodat er in het eind geen smaching naar heiliger meer in opkomt.

Wat door dit ingrijpen in het hart bedoeld wordt, spreekt dan ook van twee zijden het onafwendbare feit uit, dat de beslissing in 't hart tot stand komt. Wie volhardt in zijn afdwaling, zal ten slotte met heel zijn hart van zijn God vervreemden, en dan met zijn afgeleed hart een voorwerp van volstrekte verwerping zijn.

Maar dan ook omgekeerd, zal er keer ten goede komen, zal 't niet de vervreemding uit zijn, en zal 't afgedoolde Israël weer in de gunste zijns Gods gaan bloeien, dan moet evenzoo in datzelfde hart de ommekeer tot stand komen, en dan moet het God zijn, die in dat hart den persoon en in dien persoon heel den mensch aangrijpt, en omzet, en hem een geheel andere uitademing van zijn innerlijk zieleleven toebeschikt.

Als een pas geboren kindeke in de wieg in zijn hart gegrepen is, en aan de borst van zijn moeder sterft, dan gaat het kindeke toch het Koninkrijk Gods in, ook al heeft het geen geleerdheid ooit vernomen, noch ooit eenige wetenschap ingedronken.

In het verborgene van ons hart is het innerlijke van ons wezen. In het hart is de wortel van ons leven. In onze kennis en in ons heilig doen komt alleen blad en bloem uit. Of nu die bloem al tijdelijk verwelkt of dat de bladeren afvallen, in den wortel kan daarom het leven inhijven, en die wortel nu liert niet in het hoofd, maar in het hart alleen. Of zoo ge wilt, zelfs nog onder dat hart, in de nieren.

Vandaar dat Christus' Kerk kwijnt en haar kracht inboet, zoo 't alles bij haar hangt aan onbetwispelijke rechtzinnigheid. Ook dit moet, en zoo 't goed in 't hart staat, komt dit van zelf. Maar de bron, de fontein, de wortel, de oorsprong van die rechtzinnigheid, moet toch in 't door God aangegrepen hart liggen.

En juist zoo is 't in uw gezin. Ook in uw samenleven als man en vrouw en met uw kinderen moge het uiterlijk naar het Woord gaan, en ook de vorm vorm eere hebben, maar toch, de vorm alleen is dor en dood hout, zoo de aangrijping in de harten ontbreekt. Een gezin, waarin ge niet voelt dat er iets uit God in de harten tintelt, mag in naam Christelijk heeten, maar wat het alleen Christelijk stempelen kan, ontbreekt er.

En niet anders nu is 't ook met uw eigen persoon.

Er is, als ge zoo wilt, drieërlei ook in uw persoonlijk bestaan : ten eerste uw lotbestaan ; ten tweede uw bewust denken van uw existentie voor nu en eeuwig ; en ten derde het verborgen heilichdom daarinne, waarin ge eerst als zondaar, en daarna als kind der liefde, u nederbuigt voor uw God.

Nu hebt ge uw levensexistentie, uw lot, uw voor- of tegenspoed niet dan voor een deel zelf in uw hand. Van uw zielbewustheid weet de eenvoudige zich lang niet altoos volle rekenschap te geven. Maar op wat er in het innerlijke van 't wezen tintelt, rust voor elk kind van God zijn bidden, zijn weenen, en zijn jubelen voor zijn God.

En daarom nu moet dit grijpen van God in uw hart ook voor u, elken morgen dat ge verrijst, en elken avond dat ge u weer ter ruste gaat leggen, 't teken van uw innerlijk leven zijn.

Voor 't gebed, dat ge alleen op uw knieën voor uw God uit de ziel laat opklommen, moet zoo zijn, dat niet maar zij bidt en uw woorden stamelt, maar dat ge zelf antwoordt, hoe 't God is die op dat oogenblik in uw hart ingrijpt.

Gij maar uw God zoekend, en uw God nederdalend en ingrijpend in het verborgen leven van uw gemoed.

Dr. A. K.

Amsterdam, 23 Juni 1916.

Het is een verzuim, waarover we gaarne schuld belijden, dat we in de Herant nog geen melding hebben gemaakt van het voor heel onze Gereformeerde Kerk toch zeker belangrijke feit, dat op Woensdag 17 Mei 't s-Gravenhage de eerste missionaire Dienaar des Woords voor de zending onder de heidenen Ds. J. van Nes in zijn ambt bevestigd is geworden door Ds. J. J. Miedema, predikant te Groningen, deputaat der Generale Synode voor de Zending onder de Joden.

Dat de Kerk van Christus geroepen is niet alleen onder de Heidenen, maar ook onder de Joden zending te drijven, is door Ds. Miedema in zijn bevestigingspredikatie nog eens klaar en duidelijk in het licht gesteld geworden en zal ook wel door niemand in ons midden worden betwist. Het was daarbij een uiterst gelukkige greep, dat Ds. Miedema als tekstwoord voor deze plechtigheid Rom. 11 : 30, 31 koos, omdat daardoor het juiste standpunt, dat wij als Gereformeerden tegenover deze zending onder de Joden hebben in te nemen, werd aangegeven. Elk Christelijk drijven, alsof de Joden nog altoos het uitverkoren bondsvolk van God zouden zijn, en wanneer ze als volk tot Christus bekeerd worden, naar Palestina zouden weerkomen, om daar hun oude positie te hernemen en aan het hoofd der Christenvolken te komen staan, stijft den Jood slechts in zijn hoogmoed, mist kent, dat niet de Joden maar de Kerk van Christus nu het zoore Israël is, en leidt ons van de grondgelachte door de Schrift ons geopenbaard, dat in Christus nog Jood noch Griek is, tot het particularisme van het Oude Testament terug. Maar al moet dit Joodsch-Christelijke

drijven, dat zoo licht in de Joden zending insluit, op grond der Schrift beslist worden wederstaan, aan de andere zijde zou een Kerk, die verzuimd het Evangelie der behoudenis ook aan de Joden te verkondigen, schuldig staan tegenover Christus. Zijn zedingsbevel luidt toch : het Evangelie te prediken aan alle creaturen. Al zijn de Joden om hun verwerping van den Messias onder het oordeel Gods gekomen en „afgesneden van den olijfboom“, opdat nu de heidenen daarop zouden worden ingeënt, de barmhartigheid roemt tegen het oordeel; God heeft onder de Joden nog een overblijfsel der genade, zooals de bekeerigen uit de Joden in alle eeuwen bewijzen, en wij Christenen uit de heidenen, die de zaligheid uit de Joden ontvangen hebben, hebben een dubbele verplichting om aan de Joden den Christus te verkondigen, die uit Israël ons toekwam, maar door den Jood niet als zijn Messias wordt erkend.

Het is daarom een heugelijk feit, dat onze Kerken, die reeds met zooveel kracht en liefde de missie onder de heidenen ter hand namen, thans ook een energieke poging hebben gewaagd om de Zending onder de Joden in nieuwe banen te leiden. Reeds de Christelijke Gereformeerde Kerk had dit werk der Joden zending ter hand genomen, en ook na de saamsmelting der beide kerkgroepen werden op elke Synode deputaten voor dezen dienst benoemd, maar hun arbeid bepaalde zich meest tot colportage en van een krachtig aanvatten dezer Joden zending was nog geen sprake. Het scheen soms zelfs, alsof het geld, dat voor dit doel werd bijeengebracht en in de kas dezer deputaten vloede, meer dienst deed om andere noodlijdende kassen tijdelijk te helpen, dan dat het voor de zending onder de Joden werd bestemd. Een verwijt maken we daarvan dezen deputaten niet ; de rechte methode om deze Joden zending te drijven, eischte meer dan geld, eischte een man, die na speciaal voor dezen arbeid te zijn toegerust, inzonderheid door wetenschappelijke studie van al wat met het Jodendom saanhangt, zich geheel als dienaar aan dezen arbeid geven wilde. Eerst thans is het gelukt zulk een man te vinden in Ds. J. van Nes, die na doctoraal-examen in de theologie aan de Vrije Universiteit te hebben afgelegd, zich geheel aan deze studie van het Jodendom gaf, daarvoor in Duitsland het Instituut Judaicum te Leipzig bezocht, en nu, na voltooide studie, door de Gereformeerde Kerk te 's-Gravenhage tot Dienaar des Woords beroepen werd, bepaald om zending onder de Joden te drijven. En het woord, waarmee hij, na tot dien dienst bevestigd te zijn, optrad, toont wel, met wat liefde hij zich aan dien dienst gewijd heeft, met wat blijde hoope hij zijn taak aanvaardde, en hoe zijn vertrouwen daarbij staat op het woord Gods in Rom. 11 : 23 voor de Joden geschreven, dat „ook zij, die nu afgehouwen takken, mits zij in het ongeloof niet blijven, weder in den olijfboom van Christus Kerk zullen ingeënt worden, want dat God machtig is ze weder in te enten“.

Van harte hopen we, dat deze arbeid door God den Heere gezegend mag worden.

Terecht wees Ds. Miedema in zijn bevestigingsrede er op, dat de Kerk van Christus door de wijze, waarop de Christenaties vaak tegenover de Joden zijn opgetreden, niet weinig schuld daaraan draagt, dat zij naar het Evangelie niet hebben gehoord. Moge, nu de barmhartigheid van Christus ons dringt om ook den Jood het Evangelie te verkondigen, daarop rijkt vrucht worden gezien. Een massale bekeerling van de Joden verwachten we daarom niet. Veeleer heeft heel de geschiedenis der Joden zending geleerd, dat het altoos slechts enkelen zijn, een overblijfsel naar de verkiezing, die voor het Evangelie werden gewonnen. Maar wel heeft God de Heere, inzonderheid ook in ons eigen vaderland, getoond, hoe Hij door deze bekeerden uit de Joden een rijkdom aan zijn Kerk schenken wil. We behoeven slechts de namen van een Da Costa, een Capadose, een Lion Cachet te noemen, om van de nog levenden te zwijgen. Zoo wordt het woord des Apostels bevestigd : „indien hünne (nl. der Joden) verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hunne aan-neming anders wezen dan het leven uit de doden“. Er is nieuw krachtig levens-bloed door deze bekeerde Joden aan Christus' Kerk toegevoerd ; er is een be-zieling en gloed van hen uitgegaan, die ons, Christenen uit de heidenen, verwarmd heeft. En dat loon moge God, uit genade, ook thans op dezen zedingsarbeid schenken.

Oorlogswinst.

Het maken van oorlogswinst is zeker op zich zelf niet ongeoorloofd. Hoezeer we ook den schrikkelijken oorlog betreuren, die in Europa is uitgebroken en met steeds toenemende verbittering gevoerd wordt, voor het uitbreken van dien oorlog is Nederland niet verantwoordelijk. En dat deze oorlog, door de behoefte, die de oorvoerende volken, inzonderheid Duitschland, aan levensmiddelen hebben, niet geringe winst aan onze bevolking bezorgd heeft, kan niet als een kwaad worden afgekeurd. Veeleer hebben we dankbaar te wezen, dat, waar de oorlogstoestand ook ons volk zoo hooge lasten oplegt, God de Heere zoo mildeljk schatten ons in den schoot geworpen heeft, waardoor het dragen dezer lasten ons mogelijk is geworden.

Slechts op tweeërlei dient wel te worden gelet, zal deze oorlogswinst niet tot een vloek in plaats van tot een zegen worden.

Voorreest, dat waar deze oorlogswinst volstrekt niet gelijkelijk allen ten goede komt, maar slechts een deel onder bevolking, terwijl het andere deel door den oorlogslast des te meer lijdt, daarmede de verplichting geboren wordt, dat degenen

die meer dan overvloed hebben, de minder bedeedden te hulpe moeten komen. Inzonderheid geldt dit ten opzichte van onze Dienaren des Woords. Vooral te platten land, waar de winst het grootst is, moet gezorgd worden, dat onze predikanten het in deze benauwde tijden uit kunnen houden. Nog pas is aan de Regeering een adres uit Amsterdam gezonden, door duizenden ondertekend, waaruit blijkt, dat ze zelfs voor de noodigste uitgaven niet kunnen toekomen met hun gewone salaris. Onze predikanten zenden zulke adressen aan de Regeering niet; zelfs aan Classen en Synodes zenden ze geen verzoekschriften; ze dragen hun gebrek in stilte. Maar de roeping van de Kerkeraden is des te ernstiger om in hun nood te voorzien. En wanneer de Kerkeraden die roeping niet verstaan, hebben de Classen hen daarop te wijzen. Liefst doe men dit door deputaten te benoemen, die niet alleen een fraai rapport opstellen, met roerende klaagtonen, maar dat straks in het archief wordt gedeponeerd, maar die naar deze onwillige Kerkeraden zelf toegaan, daar de belangen van den predikant hun op het hart binden, en niet rusten, voordat er beter voor den Dienaar des Woords wordt gezorgd. Persoonlijk bezoek helpt meer dan tien brieven. En dan kiese men voor zulke deputaten niet alleen predikanten, maar ook onderlingen. In sommige classen heeft men deze taak zelfs hoofdzakelijk aan onderlingen toebetrouwd. Een uitnemende maatregel. Want elke schijn, alsof de predikanten voor hun eigen belang opkomen, wordt daardoor vermeden.

En niet minder dringen we in de tweede plaats er op aan, dat degenen, die uit dezen oorlogstoestand winst maken, zich toch telkens met ernst voor God zullen afvragen, in hoeverre deze winst metterdaad een geoorloofd is. Niet elke oorlogswinst is af te keuren, maar wel een oorlogswinst, die niet anders is dan woekerwinst, behaald ten koste van ons eigen volk, een uitaugen van de minder bedeedden, om zelf rijk te worden. Aan het schandelijk bedrijf, dat heelde voorraden levensmiddelen worden achtergehouden om straks hooger prijzen te kunnen bedingen, mag geen Christen meedoen. De vloek Gods zou rusten op het geld, dat zoo wordt verdiend. Maar ook afgezen van dit ergerlijke kwaad, dat reeds zooveel verbittering onder ons volk genaaid heeft en zelfs tot volksoptstanden aanleiding gaf, is er oorzaak voor elk Christen om zich af te vragen, of het op-drijven van de prijzen der noodzakelijke levensmiddelen, waardoor de armen en minder bedeedden gebrek moeten lijden, wel geoorloofd is. Wie rijk willen worden, heeft Paulus gezegd, zullen in vele ver-zoeken vallen, en dat woord wordt inzonderheid in onze dagen wel bewaarheid. De verzoeken zijn vele. Laat daarom elk Christen, koopman of boer, toch wel toezien, dat hij, om den onrechtvaardigen Mammon te winnen, niet schade lijdt aan zijn ziel. Er gaat een geroep op naar den Heere Zeebaai van de armen, die zelfs het noodigste niet meer kunnen geven aan hun vrouwen en kinderen.

De kinderen des Verbonds.

XL.

Zoo is hiermede de Schriftuurlijke grond voor den kinderdoop uiteen gezet geworden. Die grond is niet, gelijk de Synode onzer Kerken in 1905 te Utrecht gehouden, uit-spraak, toen dit vraagstuk aan de orde kwam, de zoogenaamde onderstelde wedergeboorte, maar de belofte en het bevel Gods in het Genadeverbond ons gegeven, of wil men liever dit Genadeverbond zelf, dat God de Heere met ons en met ons zaad heeft opgericht.

Niet de „onderstelde wedergeboorte“, want al hebben we zeer zeker naar het oordeel der liefde, die, gelijk de Apostel Paulus zoo schoon zegt in I Cor. 13, „geen kwaad denkt, maar alle dingen hoopt en alle dingen geloofst“, onze kinderen, die in dit Genadeverbond geboren zijn, voor ware deelgenooten van dit verbond en dus voor Gods kinderen en wedergeborenen te houden, zoolang niet uit hun ongeloof of onchristelijken wandel het tegendeel blijkt, zoolang deze zelfde Synode in overeenstemming met al onze Gereformeerde vaders heeft uitgesproken, — toch kan dit „oordeel der liefde“, waartoe we van Godswege gehouden en verplicht zijn, niet de eigenlijke grond van den kinderdoop genoemd worden. Die grond is hechter dan een „onderstelling“, vaster dan een altoos voor dwaling vatbaar „oordeel“ onzer liefde; die grond is de belofte Gods in het genadeverbond geschonken, dat Hij dit verbond ook met onze kinderen gesloten heeft en daarom hun God wil zijn. En waar God zelf bevelen heeft, dat die belofte met het teken van het sacrament aan de kinderen des verbonds verzegeld zou worden, daar hebben we in gehoorzaamheid aan dit bevel Gods ook onze kinderen te doopen. Hoe het komt, dat in het Nieuwe Testament dit bevel niet uitdrukkelijk herhaald is en we van den doop der kinderen zoo weinig lezen, hebben we vroeger uiteengezet, en behoeft niet herhaald te worden. Voor ons is het voldoende, dat de belofte Gods aan onze kinderen met het Nieuwe Verbond niet is afgeschaft, maar door Christus en door den Apostel Petrus bij de uitstorting des Heiligen Geestes is herhaald en bevestigd. Dat is een volkomen voldoende grond voor den kinderdoop, want waar de belofte Gods is, daar mag ook het zegel van de belofte worden geschonken. En in dat verband gezien, heeft het feit, meer-malen in de Handelingen der Apostelen ons verhaald, dat de Apostelen heelde gezinnen doopten, wanneer de vader of moeder tot geloof kwamen, ongetwijfeld betekenis. Want al mag uit deze mededeeling op zich

zelf genomen niet met mathematische zekerheid te bewijzen vallen, dat tot deze gezinnen, die gedoopt werden, ook kleine kinderen behoord hebben, omdat dit niet uitdrukkelijk er bij vermeld wordt, toch ligt in dat doopen niet alleen van de ouders, maar ook van het gezin, waarop de Schrift meer-malen met nadruk wijst, wel degelijk een aanwijzing voor den kinderdoop, wanneer men dit feit in verband brengt met wat de Apostel op den Pinksterdag gezegd had, dat de belofte van den Heiligen Geest niet alleen aan de ouders, maar ook aan de kinderen toekomt. Want het nauwe verband, dat de Apostelen zelf leggen tusschen de uitstorting en mededeeling van den Heiligen Geest en den doop, staat ons borg, dat waar de Heilige Geest ook aan de kinderen der gemeente beloed is, de doop hun niet is onthouden geworden.

Maar al is niet de veronderstelde wedergeboorte, maar de belofte Gods in het genadeverbond de grond voor den kinderdoop, toch wil dit daarom niet zeggen, dat de doop onzer kinderen met hunne wedergeboorte niets zou te maken hebben. De doop dient niet alleen om ons de afwasching onzer zonde door het bloed van Christus te verzegelen, maar wordt ook het „waterbad der wedergeboorte en der vernieuwing des Heiligen Geestes“ genoemd en mag van de wedergeboorte en vernieuwing door den Heiligen Geest dus niet gescheiden worden. Christus wascht ons van onze zonden door Zijn bloed en door Zijn Geest, en die beide verzegelt Hij ons in den doop. De afwasching in Zijn bloed wil zeggen, dat Hij door Zijn lijden en sterven op Golgotha de volkomen vergiffenis der zonde voor ons verworven heeft. Daarom geeft onze Geloofsbelijdenis als grond voor den kinderdoop op, dat Christus zijn bloed niet minder voor de kinderkens vergoten heeft, dan voor de volwassenen. Maar Hij wascht ons ook met den Heiligen Geest, wanneer Hij dien Geest ons schenkt, die het hart vernieuwt en wederbaart. En daarom geeft onze Heidelbergse Catechismus als grond voor den kinderdoop aan, dat de Heilige Geest niet minder aan de kinderkens dan aan de volwassenen toegezegt is. Want deze belofte Gods op den Pinksterdag ons geschonken, dat Hij den Heiligen Geest aan de kinderen schenken wil, is geen bedriegelijke en ijdele belofte. God de waarachtige is een waarmaker van Zijn woord. Wat Hij belooft, doet Hij. En op grond van die belofte gelooven en weten we, dat de Heilige Geest, die de Goddelijke Werker van de wedergeboorte en het geloof is, ook aan onze kinderen wordt geschonken en dit werk Zijner genade ook in hunne harten werken wil en werkt.

Hierop hebben onze Vaders steeds gewezen, inzonderheid om het argument van de bestrijders van den kinderdoop te weerleggen, dat de doop wedergeboorte en geloof eischt en dat deze beide bij onze kinderen niet kunnen gevonden worden, omdat ze daarvoor nog te jong zijn. Ze hebben aan de klem van dit argument zich nooit trachten te ontworstelen, door doop en wedergeboorte te scheiden en den doop alleen te maken tot een teken van de inlijving in de uitwendige gemeenschap der Kerk, gelijk Zwijngli deed. Integendeel, in al hunne belijdenisschriften veroordeelden ze deze zoogenaamde Zwijngliansche opvatting van den doop en verklaarden met nadruk, dat de doop niet alleen een teken is van de inlijving in de Kerk maar ook een teken en zegel van de wedergeboorte. De doop, zegt de Westminsterse Geloofsbelijdenis, die de rijpste en meest voldragen vrucht is van de Gereformeerde belijdenissen, is een sacrament van het Nieuwe Testament door Christus Jezus ingesteld niet alleen voor de plechtige toelating van een persoon in de zichtbare Kerk, maar ook opdat het hem zou wezen een zegel van het verbond der genade, van zijn inlijving in Christus, van zijn wedergeboorte en van de vergeving zijner zonden (Cap. XXVIII, Art. 1). Op de vraag, hoe het dan mogelijk is dit sacrament aan de kinderen te geven, antwoorden ze, gelijk onze Heidelbergse Catechismus in antwoord 74 doet, door te verwijzen naar de belofte des Heiligen Geestes aan de kinderen geschonken, want, zoo voegt onze onderwijzer met nadruk er aan toe: de Heilige Geest, die het geloof werkt, wordt aan de kinderen niet minder dan aan de volwassenen toegezegt. Was wedergeboorte en geloof ons werk, dan zou er van geloof en wedergeboorte bij onze kinderen geen sprake kunnen wezen, want een pasgeboren kindeke kan nog niet werken. Maar waar wedergeboorte en geloof het werk is van den Heiligen Geest, daar hebben we in deze belofte des Heiligen Geestes aan onze kinderen geschonken, ook de zekerheid, dat Hij dat werk in de harten onzer kinderen doen zal. Want waar de Heilige Geest komt, daar is het doel van zijn komst altoos om het hart weder te baren en door het geloof met Christus te verenigen. Een werkeloze Heilige Geest, een „Spiritus Otiosus“, is er niet. Waar de Geest geschonken wordt, daar schenkt Hij ook de wedergeboorte.

Toch is het niet alleen om het goed recht van den kinderdoop te verdedigen, dat onze Gereformeerde Kerk steeds op deze belofte des Heiligen Geestes aan de kinderen gewezen heeft, maar niet minder omdat we daardoor alleen verzekerd werden van de zaligheid onzer vroeg wgstervende kinderen. Het vraagstuk van deze vroeg wgstervende kinderen is zoo ernstig. Gelijik de statistiek uitwijst, sterven van de miljoen kinderen, die geboren worden, 261.000 voor hun vierde jaar, dus meer dan een vierde gedeelte. Nu heeft Christus gezegd, dat „niemand in het Koninkrijk der hemelen kan ingaan, die niet wedergeboren is uit water en geest“ (Joh. 3 : 5). Wat uit vleesch geboren is, is vleesch en kan

het Koninkrijk der hemelen niet ingaan. Wie niet wedergeboren is, die zal in de eeuwige pijn zijn. (Joh. 3 : 18). Het is daarom van groot belang, dat we ons bewust zijn van de ernst van dit vraagstuk, en dat we ons niet laten misleiden door degenen, die zeggen, dat de kinderen van de vroeg wgstervenden niet in de hemel zullen gaan, omdat ze niet wedergeboren zijn. Het is juist het tegendeel. Het is juist degenen, die zeggen, dat de kinderen van de vroeg wgstervenden niet in de hemel zullen gaan, omdat ze niet wedergeboren zijn, die de hemel verlaten. Het is juist degenen, die zeggen, dat de kinderen van de vroeg wgstervenden in de hemel zullen gaan, omdat ze wedergeboren zijn, die de hemel binnengaan. Het is juist degenen, die zeggen, dat de kinderen van de vroeg wgstervenden in de hemel zullen gaan, omdat ze wedergeboren zijn, die de hemel binnengaan. Het is juist degenen, die zeggen, dat de kinderen van de vroeg wgstervenden in de hemel zullen gaan, omdat ze wedergeboren zijn, die de hemel binnengaan.

Voo

In hartel
* H. / S.
dam, van N
Ds. J

I. Dr. I
EEREN, J. I
Van de o
handelen, o
historischen
ling. Hierd
niet alleen
en dan van
brengen tot
tevens het
noorde belij
Aldus Dr
te AMSTERD
maar ook a
genooten ge
Deze gel
Gereformeer
voorzitter
van ernstig
Als vrucht
artikelen in
VERENIGING
het zijn de
vorm, onder
het licht h
263 bladzij
ken, waarna
OVERZICHT
DER VACCH
DE STRIDU
het 4e D
OPENBARING
VACUINATIE
Hieraan i
XLII bladz
de auteur
welk hij, na
het BESTU
DWANG ont
van de No
LOHMAN; i
sterfte aan
1774—1850
BRIJEN in
de jaren 1
Pruissen, O
jaren 1861.

Het wil i
vaccinatie-v
studie te v
standers als
doen zullen
te lezen.
2. K. voo
lijke achto
DE BEHAND
DE CHRISTE
— Amsterd
Dit boek
drink verse
OEN BEKO
bij zijn last
hij tot lat
de copie i
deeling ont
dankbaar g
Er wort
in besprok
In de r
onder punt
I. Lichar
II Geeste
a. versta
d. religieu
Dat bij
fellisme de
een verach
Volgt v
de ZIEKTE
Had de
lingen uit
schap over
Deze Zi
gens-psych
van het
coördinatie
terecht is
volgt dus
en hooger
hegeervern
Tusschen
hij echter
bespreking
king : „Of
derlijk ge